

„MI SE PARE ROMANTIC” de Radu Cosașu

Data premierei: 16 ianuarie 1962. Regia: Vlad Mugur. Scenografia: Jules Perahim. Distribuția: Cornel Dumitraș (Constantin Dinu); Marga Georgescu (Simina Ioniță); Ion Niciu (Dorobanțu); Dumitru Dunea (Marcu Fiuorescu); Alexandru Năstase (Gheorghe Isaia); Lavinia Angheliescu (Maria Cernea); Gina Patrichi (Lilly Gigea); Elena Chelefa (Doamna Gigea); Grigore Chirișescu (Mircza); Eugen Tădoran (Ignat); Viorel Popescu (Un milițian); Sică Stănescu (Un chelner); Septimiu Pop (Reporterul); Veronica Iarășog (Casierita); Constantin Anghelovici (Un om de serviciu).

Am apreciat întotdeauna la Vlad Mugur încrederea cu care distribuie actori foarte tineri în roluri dintre cele mai dificile. Desigur, experiența nu a fost întotdeauna izbutită — nici nu se putea altfel — în cazul de față însă, distribuirea proaspătului absolut al Institutului, Cornel Dumitraș, în cel mai de răspundere rol al piesei lui Radu Cosașu, s-a dovedit a fi un act bine chibzuit. Tânărul actor, foarte potrivit datelor inițiale ale personajului Constantin Dinu, are o fermecătoare simplitate, un surprinzător de matur simț al nuanțelor, el știe să-și asculte atent partenerii, să dea sens pauzelor și să se miște în scenă firesc. Portretul moral al muncitorului aflat în pragul unui examen dificil se întregiște scenă cu scenă. Vlad Mugur a acordat toată atenția evoluției acestui interpret, de reușita căruia depindea exprimarea limpede a ideii piesei. De altfel, e clar că regizorul a urmărit în special redarea, pînă la nuanțe, a procesului interior al tânărului muncitor care trebuie să aleagă între a plăti un trist tribut vechii mentalități și a se bucura, în sfîrșit, de conștiința demnității sale, de încrederea în forțele proprii.

Estompînd, nu însă pînă la punerea lor totală în umbră, personajele Fiuorescu și doamna Gigea, regizorul le-a îngăduit să câștige primul plan al atenției, doar atunci cînd avea strictă nevoie să sublinieze, prin contrast cu ele, substanța etică, simțitor deosebită calitativ, a personajelor pozitive. Firesc deci ca Dumitru Dunea, interpretul pictorului de rațe și țigănci, și Elena Chelefa, interpreta doamnei Gigea, să aibă o prezență mai discretă, mai puțin agresivă, decît s-au lăsat ispițiți s-o facă interpreții aceluiași roluri din alte teatre.

Romanțioasa domnișoară Lilly, iubitoare de galese melodii de import și de bărbati „cu situație”, a găsit în Gina Patrichi o interpretă plină de vervă, de spirit, de fantezie, care însă a greșit, adăugînd pe alocuri mai multă vulgaritate decît îngăduia rolul. Să-și

fi epuizat oare această înzestrată acrități resursele, de se vede acum silită să recurgă la efecte mai pejos de autoexigența cu care ne-a deprins?

Simina a fost interpretată de Marga Georgescu cu multă căldură, cu simplitate și firesc. Ion Niciu a fost poate prea reținut, prea voit sobru, în orice caz însă, convingător în intransigența lui de comunist, îmbinată cu o sinceră înțelegere a proceselor sufletești ale lui Dinu. Ne-a plăcut Lavinia Angheliescu, pentru că nu a lipsit-o de feminitate pe Maria Cernea, activista sfatului popular, și nici de umor subtil. În general, trebuie subliniată unitatea întregului colectiv, acordul — cu foarte vagi excepții — stabilit în omogenizarea stilului de interpretare al tuturor interpreților. Meritul este al regiei, care a dovedit că știe să stimuleze resursele creatoare ale actorilor, dar laude se cuvin și interpreților, care au depus un serios efort pentru a se achita de sarcinile lor în timpul nepermis de scurt rezervat pregătirii spectacolului. E o serioasă lipsă care ține de modul de organizare și de stilul de muncă al teatrului, cu nimic folositoare activității lui creatoare. Am lăsat dinadins la urmă o problemă hotărîtoare pentru reușita unui spectacol: colaborarea dintre regizor și scenograf. Nu încapă îndoială că fantezia creatoare a lui Vlad Mugur a găsit un admirabil stimulent în decorurile realizate de Jules Perahim. Mereu inedit, mereu surprinzător de inventiv și receptiv la sensurile piesei, Perahim a găsit și de astă dată o soluție pe cît de simplă, pe atît de sugestivă. Pe un ecran mare sint proiectate imagini menite să sugereze locul acțiunii, în vreme ce strict utile elemente de mobilier și recuzită ajută pe actori să evolueze. Dar cită poezie, cită pitoresc, cită romantism e în imaginea poteci din parcul încă nedesfrunzit, pe care a acoperit-o ninsoarea prețimpurie și în care abia se deslușesc urmele proaspete ale unor pași de copil!

Virgil Munteanu